

ριμένετο ὁ αὐτοκράτωρ ἵνα κάμῃ ὁ ἴδιος τὴν ἐπιθεώρησιν. Ὅμας τις ἀξιώματικὸν ἦσαν ἠθροισμένοι, διαλεγόμενοι περὶ τοῦ πολέμου. Οἱ Γάλλοι καὶ ὁ Σουβάρωφ ἦσαν τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας.

— Κύριε συνταγματάρχᾳ, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς καλημερίσω. Μὲ τοὺς λόγους τούτους ἐπλησίασε νέος τις ἀξιώματικὸς τὸν Βασιλείον Τσερεπώφ. Ἦτο πρὸ πολλοῦ φίλος τοῦ καὶ γείτων κτηματίας, ὅστις μολονότε εἶχεν ἀποσυρθῆ ἄλλοτε εἰς τὸ κτῆμα του, οὐχ ἤττον, μὴ εὐρίσκων ἡσυχίαν εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μετὰ τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ αὐτοκράτορος Παύλου. Εἶχε φθάσει τὸν βαθμὸν ὑπασπιστοῦ καὶ ἔμενεν ἐκεῖ, ὑποφέρων τὰ βάρη τῆς ὑπηρεσίας μετὰ στωϊκῆς ἀπαθείας.

— Ὡς ὑμεῖς ἐδῶ, κύριε ὑπασπιστὰ, εἰς Πετρούπολιν; Καὶ ἀπὸ πότε; ἠρώτησεν ὁ Τσερεπώφ.

— Ἀπὸ τεσσάρων ἡδὴ ἡμερῶν ἐν ἀδείᾳ, εἶχον δὲ τόσῃν ὑπηρεσίαν νὰ ἐκτελέσω, ὥστε δὲν μοι ἔμεινε καιρὸς ἵνα ἔλθω νὰ Σᾶς ἐπισκεφθῶ μέχρι σήμερον.

— Δὲν πειράζει, φίλε μου, δὲν πειράζει, εἶπεν ὁ Τσερεπώφ θλίβων τὴν χεῖρα του. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπλησίασαν καὶ ἑτεροὶ δύο φίλοι. Εἰς τούτων, ὁ Ἰλαρχος Δροσδῶφ ἐστράφη πρὸς τὸν Τσερεπώφ καὶ εἶπεν ἀστεϊζόμενος.

— Βεβαίως δὲν δύνασθε νὰ μαντεύσητε τὸ κινῆσαν τὸν φίλον μας ὑπασπιστὴν Ποπλονιέφ νὰ ἔλθῃ εἰς Πετρούπολιν. Ἦλθε ὅπως ἐνεργήσῃ καὶ τῷ ἐπιτραπῇ νὰ μεταβῇ μετὰ τοῦ εἰς Ἰταλίαν στρατεύοντος στρατοῦ καὶ πολεμήσῃ κατὰ τῆς Γαλλίας.

— Τοῦτο εἶνε ἐξάισιον, εἶπεν ὁ Τσερεπώφ, τότε δυνατόν ἴσως νὰ συνταξειδύσωμεν, βεβαίως ὅμως θὰ ἴδωμεν ἀλλήλους ἐκεῖ διότι καὶ ἐγὼ σκοπῶ νὰ ζητήσω τὴν ἀδειαν παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ συμμετάσχω τοῦ πολέμου.

— Δι' ὑμᾶς, κύριε συνταγματάρχᾳ, τὸ ἐννοῶ εἶπεν ὁ Ἰλαρχος. Ἀλλὰ διὰ τὸν κύριον ὑπασπιστὴν Ποπλονιέφ δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἐννοήσω εἰς τί θὰ τῷ χρησιμεύῃ. Τί τοῦ λείπει; Εἰς κατάμονος ἄνθρωπος. Ὁ οἶκος του πλήρης, καὶ ἀφ' ἑτέρου γεροντοπαλήκαρο. Ἄλλως τε, τίς εἰξεύρει ἂν θὰ ἔχῃ τὸ θάρρος ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν ἐχθρόν; Οἱ Γάλλοι δὲν χωρταεύουν.

— Πῶς ἐγὼ δὲν ἔχω τὸ θάρρος; ἐρώνησεν ὁ Ποπλονιέφ, τανύων τὸ κοντόν του δέμας. Ὅταν θελήσω δὲν φοβοῦμαι οὔτε τὸν διάβολον.

— Καὶ διατὶ τάχα τὸν διάβολον; Πολὺ μακρὰν ἐπῆγες, εἶπε γελῶν ὁ Ἰλαρχος. Ἰδοὺ δοκιμὴ πλησιέστερα ἵνα δείξῃς προχειρῶς τὴν ἀνδρείαν σου. Βλέπεις τὸν σεβασμίον ἐκεῖνον λευκότρυχα στρατηγόν, καὶ εἰδείξῃς τινὰ ὀλίγον μακρὰν αὐτῶν ἰστάμενον, ἀρκεῖ μόνον νὰ στρέψῃ καὶ σὲ ἴδῃ, ἵνα τὰ χάσῃς καὶ χωθῇς εἰς τὰ στιβάλιά σου.

— Ποῦ βασιζόμενος ἐκφέρετε τὰς ὑποθέσεις σας ταύτας; ἂν μοι ἐπιτρέπητε νὰ σᾶς ἐρωτήσω, εἶπεν ὁ Ποπλονιέφ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐρεθιζόμενος. Ἐγὼ ὑποστηρίζω ὅτι, ὅταν θέλω, δὲν μὲ φοβίζει τίποτε.

— Τότε ἀπόδειξον αὐτό.

— Καλῶς θὰ τὸ ἀποδείξω.

— Τότε μόνον θὰ πιστεύσω, ἂν τολμήσῃς νὰ ἐγγίξῃς τὴν πλοκαμίδα (πλεξίδα) τοῦ αὐτοκράτορος.

— Μὴ μὲ ὠθεῖς, φίλε μου, περισσότερον, διότι ἄλλως εἶμαι ἱκανὸς νὰ τὸ κάμω.

— Ἄ! δὲν βαρύνεσαι; ὅσον καὶ νὰ σὲ ὠθήσῃ τις δὲν θὰ τολμήσῃς.

— Τότε σᾶς λέγω ὅτι θὰ τὴν ἐγγίξω.

— Λόγια κενά, δὲν θὰ τολμήσῃς ποτέ.

— Στοιχηματίζετε;

— Μάλιστα, δέχομαι. δὲν θέλω νὰ σὲ καταστρέψω, ἀρκοῦμαι εἰς ὀλίγας δωδεκάδας ὀστρεΐδια καὶ 4—5 φιάλας ἀγγλικοῦ πόρτερ. Ἐχω ὄρεξιν νὰ προγεύματίσω δι' ἐξόδων σου,

— Κύριοι ἔστε μάρτυρες. δέχομαι.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΤΟ ΜΕΛΑΝ ΡΟΔΟΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Ἡ μετὰ τὸν πρῶτον χορὸν ἀνάπαυλα εἶχε παρέλθει, ὅτε προανάκρουσμά τι ἀνήγγειλε τὴν ἐναρξιν τοῦ δευτέρου χοροῦ. Ἀμέσως προέβην καὶ παρεκάλεσα τὴν Ἐβελίνην νὰ χορεύσωμεν ὁμοῦ. Ὅμως, ὦ φρίκη! μετ' ἐκπλήξεως εἶδον ὅτι οὐδέποτε προσεδόκων. Τὰ ρόδα καθ' ὁλοκληρίαν εἶχον ἀλλοιώσει τὸ χρῶμά των· δὲν ἦσαν πλέον μέλανα· τοῦναντίον, μέχρις ἀνδρίας πρασινοκίτρινα, κατὰ δὲ τὸ ἄκρον τῶν πετάλων πλήρη σκωρίας καὶ φρικτῶν κηλίδων. Τὴν ἀλλοίωσιν ταύτην προῦκάλεσε, φαίνεται, ἡ θερμὴ καὶ πνιγνῆ ἀτμόσφαιρα τῆς αἰθούσης καὶ ἡ ἐπήρεια τοῦ φωταερίου. Τρέμων διελογίζομένη, ὅτι θέλει εἶπει ἡ Ἐβελίνη, ἵαν παρτήρῃ τὰ ρόδα καὶ ἐνόει τὴν ἀπάτην. Ἡ καρδιά μου ἐπαλλε τόσον ἰσχυρῶς, ὥστε πρὸς στιγμὴν ἀληθῆ ἀγωνίσιν ὑπέστην, ἵνα ἀναπνεύσω. Δὲν ὑπῆρχε πλέον καιρὸς, ἵνα σκεφθῶ τὴν δυνάμενον νὰ ἐτενέγκῃ διόρθωσιν τινὰ τοῦ ἀτυχήματος τούτου. Μεγαλοπρεπεῖς καθρέπται ἐν καταχρύσοις πλαϊσίοις ἐκάλυπτον τοὺς τοίχους τῆς αἰθούσης. Ἡ Ἐβελίνη, πλησίον μου ἰσταμένη καὶ τὴν χεῖρα αὐτῆς ἐν τῇ ἐμῇ ἔχουσα, ἔρριπεν ἐν βλέμμα εἰς τὸν καθρέπτην· ὁ διευθύνων τὸν χορὸν ἦν ἤδη ἑτοιμὸς νὰ δώσῃ τὸ σημεῖον τῆς ἐναρξως, ὅτε αὕτη μετ' ὀργῆς ἀποσπᾷ τὴν χεῖρα ἀπὸ τῆς ἐμῆς καὶ πορεύεται ἐγγὺς τοῦ καθρέπτου. Εἶδον, ὅτι τὸ βλέμμα τῆς ἔμεινε προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ καθρέπτου, ὅτε ὠχρίασε καὶ τρομώδης τις κίνησις διέδραμε τὸ σῶμά της. Αἶφνης μετ' ἀπιστεύτου ὁρμῆς ἀνεγείρασα τὴν χεῖρα ἐκσπᾷ τὸ ἄνθος ἀπὸ τῆς κόμης της, ρίπτει αὐτὸ κατὰ γῆς, καὶ διὰ τοῦ ποδός της καταπατεῖ τοῦτο καὶ εἶτα ὥθῃ ὑπὸ τὰς παρακειμένους ἐδρας. Αἱ κινήσεις της ἦσαν τοιαῦται, ὥστε τὴν αἰσχίστην προῦκάλουν ἐντύπωσιν, οἱ ὧμοί της ὑψοῦντο καὶ κατεβιβαζόντο, τὸ πρόσωπόν της ἦτο ἀληθὴς τύπος ἐξηγριωμένης Μαινάδος. Οὐδέποτε ἐν

τῷ βίῳ μου εἶδον τοιαύτην φυσιογνωμίαν, ἐμφαίνουσάν τόνση ἀγρίαν λύσαν, φυσιογνωμίαν τόσον μοχθηράν καί αἰσχράν. Τυχαιὸν καὶ ἀπροσδόκητον ἐπεισόδιον ἀπεκάλυψε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ψυχὴν καθ' ὅλα ὁμοίαν πρὸς παγετώδη καὶ ἄγριον βορρᾶν, ψυχὴν, ἥς τὸ μόνον ἐλατήριον ἦτο ἄμετρος ματαιότης καὶ φιλαρέσκεια.

Μοὶ ἐφαίνετο θαυμαστόν, πῶς ἐν μιᾷ μόνῃ στιγμῇ ἦτο δυνατόν ἄνθρωπος τόσην ἀλλοίωσιν νὰ ὑποστῇ· ἡ κόρη ἦτο φρικωδῶς τὴν ὄψιν αἰσχρά. Ἡ ἀχλὺς τῶν ὀφθαλμῶν μου αὐθαρεῖ διελύθη καὶ ἀνένηψα ὥσπερ ὑπὸ μέθης τινός. Ἡ ἀνέλπιστος αὕτη ἀποκάλυψις μὲ περιήγαγεν εἰς δαινὴν ἐκπληξιν, ὥστε πρὸς στιγμὴν ἔμεινα ἐμβρόντητος.

Τὴν παράδοξον ταύτην μεταβολὴν τῆς Ἑβελίνης παρετήρουν ἐν τῷ ἀπέναντί μου μεγάλῳ κατόπτρῳ. Εἶδον ἐν τούτῳ πρὸς τοὺς, ὅτι αὕτη μεγάλην κατέβηκε προσπάθειαν, ἵνα ταχέως ἀναλτήσῃ τὴν προτέραν ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ γλυκύτητα· εἰς μάτην ὅμως ἐκοπίασε· τὸ πρόσωπόν της ἐξηκολούθει νὰ φαίνεται δυσειδές καὶ μεστὸν μοχθηρίας. Μόλις οἰκτρὸν μεϊδιάμα ἐπήνθει ἐπὶ τοῦ μικροῦ στόματός της.

«Μὲ ἠπατήσατε, μοὶ εἶπε, τὸ ρόδον ἦτο ἐπικεχρωσμένον» καὶ ἐν τῇ φωνῇ αὐτῆς, μεμετρημένη ἐν τῷ ἐμφανεῖ καὶ ἡρέμῳ οὔσῃ, ὑπελάνθανε πέλαγος ἀγρίου μίσους. Ἐὰν τις παρετήρει τοῦτο, ἤθελεν μείνει δαινῶς κατησχυμένη... ἦτο κακότηδες ἀστείον.» Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον ὥσπερ πειρωμένη νὰ ἀποδιώξῃ τὰς βασανίζουσας αὐτὴν σκέψεις. Ἀκολουθῶς μοὶ προσήνεγκε τὸν βραχιόνα διὰ τὸν χορὸν. Εἶχον ἴδει καὶ πάλιν τῇ βοηθείᾳ τοῦ κατόπτρου, ὅτι ἡ μήτηρ της ἐκ τῆς ἄλλης αἰθούσης, διότι ἀναμφιβόλως ἐνόησέ τι, ἐνευσεν εἰς αὐτήν. Εἰς ἐμὲ ὅμως ἡ κόρη αὕτη κατήντησεν ἤδη ἀφόρητος, τὰ μάλιστα δὲ ἀπεχθὴς καὶ δύσκολος. Εἶχον θεραπευθῇ ριζικῶς ἀπὸ τῆς νόσου τῆς ἐρωτικῆς. Ἐνὶ λόγῳ, δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ μείνω παρὰ τῇ κόρῃ ταύτῃ, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν μάλιστα· εὐκολώτερον ἤθελέ τις μὲ πείθει νὰ περιστρέφωμαι ἐν τῇ αἰθούσῃ εἰς τὸν ἐξῆς παρ' ἐμοῦ. Μόνῃ ἡ ἐννοία ὅτι ἐνεπλάκην ἐκ τούτου βρόγχους ἀπαθοῦς καὶ ἀσπλαγχνοῦ ἐταίρας, ἤρκει, ἵνα μὲ καταστήσῃ παράφρονος ἐξ ἀγανακτήσεως. Ἀφήρπασα, οὕτως εἰπεῖν, ἐμαυτὸν ἐκ τῆς πλημμύρας τῶν πιεζουσῶν με ἐννοιῶν, καὶ ἀντὶ νὰ φέρω τὴν πόδα πρὸς τὸν χορὸν, ὑπεκλίθην ἐλαφρῶς πρὸ τῆς ὥραιάς μου καὶ αὐθαρεῖ ἀνέμιχθην μεταξὺ τοῦ σμήνους τῶν χορευτῶν καὶ κατέλειπον τὴν αἶθυσαν.

Ἀπασα ἡ σκηνὴ αὕτη μόλις ἐν λεπτὸν εἶχε διαρκέσει. Ἰστάμην νῦν ἐκτός τῆς οἰκίας καὶ βαθείως εἰσέπνεον τὴν δροσερὰν τῆς νυκτός αὔραν.

Θαυμασίᾳ σιγῇ ἐπεκράτει. Οὐρανὸς ἀστεροεὶς καὶ ἀνέφελος ἦτο ἀναπεπταμένος ὑπὲρ τὴν γῆν κατακεκαλυμμένην ὑπὸ προσφάτου καὶ σπινθηροβολούσης χιόνος· μεγαλοπρεπὴς ἡρεμία ἦτο διασχευμένη ἐν τῇ φύσει. Μοὶ ἐφάνη ὥστε φωνὴ τις παράδοξος προσέβαλλε τὰ ὦτά μου, τοιαῦτά τινα πρὸς με λέγουσα· «Ἔτος ὅλον ἀπώλεσας· ὁλόκληρον ἔτος ἔρριψας πρὸ τῶν ποδῶν ἀναξίου ἐρωτος. Τί κυρίως ἐν τῷ προσώπῳ

τῆς κόρης ταύτης ἡγάπησας; Τὴν προσποίησιν, τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιδείξιν; παρ' ὀλίγον ἐδεδεσμεύεσο ὡς μωρὸς ὑπὸ τῆς ἀναισθητοῦ ταύτης ἐταίρας καὶ θὰ καθίστας τὸν βίον σου δυστυχῇ. — Ὑπὸ τὰς ὥραιας ἐκεῖνας κινήσεις, ὑπὸ τὸ σκόπιμον παιγνιδῶδες ὕφος, ὑπὸ τὸ ἐντεχνον μεϊδιάμα, ὑπῆρχε φοβερὰ ἀσχημία— τὸ μέλαν ρόδον εἶνε τὸ σύμβολον τῆς γυναικὸς ταύτης καὶ ἐπὶ τόσον χρόνον ἀφιερῶθης εἰς τὸ ψευδὲς τοῦτο χρῶμα αὐτῆς...»

Εὐλογημένη ἔστω ἡ τυχαία αὕτη ἀπάτη, ἥτις διήνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ τὴν γυναῖκα ταύτην ἐν τῇ ἀληθείᾳ μορφῇ της μοὶ ἐνεφάνισεν...

Αἴφνης δὲ ἔστη πρὸ ἐμοῦ ἡ Μαρία, ἡ ἀνθόπωλις ἡ δοῦσά μοι τὰ ρόδα· ἡ Μαρία μὲ τὸ δροσῶδες καὶ ἀνθηρὸν πρόσωπόν της, μὲ τοὺς μέλανας ὀφθαλμούς της, μὲ τὰ κοράλλινά της χεῖλη καὶ μὲ τὴν καθαρωτάτην καὶ στίλβουσαν μέλαιναν κόμην της... ἡ Μαρία, ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τῆς ὁποίας τόση διαύγεια καὶ πίστις ἐνυπῆρχεν, ἥτις οὐδεμίαν κηλῖδα οὔτε ἐπὶ τοῦ προσώπου οὔτε ἐπὶ τῆς ψυχῆς της εἶχε, παρ' ἡ οὐδὲν ἐπίτεχνον καὶ βεβιασμένον, ἀλλὰ τὰ πάντα ἀγὰ καὶ ἀνέπαφα ἦσαν ὡς τὰ κρίνα καὶ τὰ ρόδα, ἅτινα τοῖς πελάταις αὐτῆς ἐνεχειρίζεν. Ἀλλὰ πῶς ἦτο δυνατόν, διελογίζομένη, τὸ ὥραϊον, τὸ εὐγενές, τὸ εὐαίσθητον τοῦτο πλάσμα νὰ παρίδῃ ἀπέναντι τοῦ κεκαλλωπισμένου ἐκείνου γυναικοῦ; Καὶ πόθος τις ἀγνώστος μὲ εἴλκυε πρὸς τὴν Μαρίαν, πόθος, ὃν εὐκόλως δύναται νὰ αἰσθανθῇ ἐκεῖνος, ὅστις ἀναγκασθεὶς ἐπὶ ἔτη ὅλα νὰ ζῇ ἐν τὸς ἀνθοκομείῳ, ἐπιθυμεῖ ἤδη τὸν πλήρη ἀνθέων κήπον καὶ τὸ βαθύσκιον δάσος ὑπὸ κυκνοῦν οὐρανόν.

Ἐγίνωσκον ὅτι καὶ ἡ Μαρία τὴν ἐσπέραν ἦτο ἐν τινὶ χορῷ· αὕτη περίφοβος, διὰ φωνῆς τρεμούσης μοὶ τὸ εἶχεν ἀνακοινώσει, ἐνῷ ταῦτοχρόνως ὑπὸ δειλίας ἐχαμήλου τοὺς ὀφθαλμούς της. Εἰς τὸν χορὸν λοιπὸν τοῦ συλλόγου τῶν ἀνθοπωλῶν! Ὡσεὶ ὑπὸ δυνάμει ἐξωτερικῆς διωκόμενος, εἰσώρμησα εἰς τὴν ὕδον, ἐν ἣ τὸ χαρίεν κατὰστημα τῆς ἐταίρας ταύτης, καὶ μετὰ τινα λεπτά ἐντὸς τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ.

Ἡ Μαρία παρθεύς μὲ παρετήρησεν· ἐκάθησεν ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς της ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα, εἴτα ἠγέρθη καὶ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της διέλαμπε φῶς, τὸ ὁποῖον ὡς χεῖμαρρος πυρὸς διεχέετο εἰς τὴν καρδίαν μου.

Πρόεβην καὶ ὑπεκλίθην πρὸ αὐτῆς, οὐχὶ παίζων καὶ χαριεντιζόμενος ὡς πρότερον, ἀλλὰ βαθείως μετὰ πολλῆς εὐλαθείας· δὲν εὗρισκον ὅμως λέξιν νὰ ἀποτείνω πρὸς αὐτήν.

«Πῶς ἐδῶ, κύριε K;» ἠρώτησεν ἡ Μαρία. «Ἐπίστευον ὅτι εὕρισκασθε παρὰ τῇ δεσποσύνῃ...» Ἐνταῦθα ἔστη καὶ μεταλλάξασα λέξιν, εἶπεν αἰς τὸν χορὸν τοῦ...;» «Ναί· ἤμην ἐκεῖ» ἀπήντησα ἀφῆκα δὲ τὸν χορὸν ζητῶν ὑμᾶς.»

«Ἐμέ;» Μόλις ἐφέλλισε τὴν λέξιν ταύτην.

«Μάλιστα, ὑμᾶς δεσποσύνη Μαρία...» διότι ἠπατήθην εἰς τὰ αἰσθήματά μου. Ἐζήτησαν ρόδον ἐπικεχρωσμένον, καὶ τὸ ἀληθινόν, τὸ δροσῶδες, τὸ ὥραϊον παρεῖδον. «Ὡ, ὅχι· δὲν δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι σε παρεῖδον, προσέθηκα ταχέως ἰδὼν τὴν Μαρίαν

προσθλέπουσάν με μετ' ἄθυμίας, καὶ ἐν πολλῇ ἀπορίᾳ διατελοῦσαν, καταβάλλω δὲ δι' ὅλης τῆς δυνάμεώς μου τὰ αἰσθήματά μου δι' ὑμᾶς, ἵνα αἰσθινῶ ἐπ' ἐμαυτοῦ φυσικὴν καὶ δικαίαν γοητείαν.»

Ἡ Μαρία μετ' ἐνέτιζεν ἤδη σπουδαίως, περισκεμμένη ἐνδιατρίβουσα ἐπὶ πλέον· ἐπὶ τέλους ἔλαβε λαθραίως καὶ ἐσφιγξε θερμῶς τὴν χεῖρά μου, προσφέρουσα ταῦτα·

«Σὺς πιστεύω. Ἐπὶ μακρόν ἐπασχον δι' ὑμᾶς, γινώσκω τὴν δεσποσύνην αὐτῆς. Ἡθέλετε ἐμπέσει ἐν παλλῇ δυστυχίᾳ.» Εἶτα ἤχησεν ἡ μουσικὴ καὶ ἡ Μαρία ἠρείδετο ἐπὶ τοῦ βραχιονός μου.

Ἦτο ὁ ὠραιότατος χορὸς τῆς ζωῆς μου. Ἐπετώμεν καταλαμπόμενοι ὑπὸ τοῦ φωτός, ἐν μακρῇ ῥιότητι, ἥτις τῇ ἀληθείᾳ οὐδαμῶς ἐφαίνεται ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἔχουσα τὴν ἀρχὴν τῆς.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ὁ κύριος Β, ὁ πατὴρ τῆς Μαρίας, ἦλθεν, ἵνα ἴδῃ τὴν θυγατέρα του. Ὁ κ. Β. εὗρίσκατο ἐν πολλῇ εὐθυμίᾳ, ἣν ἀναμφιβόλως προῦκλει καὶ ὁ μελιδιὴς κάμπανιτης, ὃν οἱ γέροντες ἐν τῇ παρακειμένη αἰθούσῃ ἐπινόη. Μόλις κατῴρθησε νὰ καταστείλῃ κίνησιν ἀπορίᾳ βλέπων τὴν κόρην σου εἰς τὸν βραχιονόν μου.

— «Α! κύριε Κ! τί θὰ εἶπῃ ἡ δεσποινὶς Ε; εἴπε κινῶν ὀλίγον βιαίως τὴν χεῖρά του.

Ἐγὼ δὲ ἀντὶ ἄλλων εἶπον πρὸς τὸν κ. Β, «Γινώσκετε τί εἶνε μέλαν ῥόδον;

«Μπᾶ! Ἀνοησία» δὲν πιστεύω ὅτι ἀληθῶς ὑπάρχει μέλαν ῥόδον—ἐπιχειρωσόμενον, παραπεποιημένον πρᾶγμα.» καταφρονητικῶς ἀντίπε.

«Λοιπὸν, τοῦτα εἶνε ἡ δεσποινὶς Ε.» ἐψιθύρισα εἰς τὸ οὖς του. Σήμερον ἡ ἀχλὺς κατέπεσεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ νῦν πρῶτον εἶδον τὴν κόρην σας, τὴν Μαρίαν σας, ἐν τῇ ἀληθείᾳ, ἐν τῇ πραγματικῇ αὐτῆς μορφῇ· αὐτὴ με ἀγαπᾷ, ἐγὼ δὲ ἐπίσης αὐτήν· ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ὁ εἰς γινώσκει τὸν ἕτερον—τί φρονεῖτε κ. Β; εἶπον ἐν τέλει λαμβάνων τὴν χεῖρα τοῦ χρηστοῦ ἀνδρός.

Ὁ κ. Β. μεθεώρασεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐταστικῶς. Ἦτο ἄνθρωπος φρόνιμος· εἶχε δὲ οὖν καὶ διερευνητικὸν τὸ βλέμμα. — Εἶτα προσέβλεψεν εἰς τὸ περιχαρὲς πρόσωπον τῆς Μαρίας. «Ὅ, τι ἡ κόρη μου θέλει», μοὶ ἀπεκρίνατο γελῶν ἡμεῖς οἱ πατέρες πρέπει νὰ κάμνωμεν πάντοτε ὅτι αἱ θυγατέρες ἡμῶν θέλουσιν — ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Μαρίας δυνάσκει νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ἀπαντησὶν μου.»

* *

Καὶ ἤδη, πρὸς τὴν ἐπὶ πλέον νὰ μακρηγορῶ; Ποσάκις τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐφίλησα τὴν Μαρίαν, ποσάκις δὲ αὐτὴ ἐμέ — ὁ φίλος ἀναγνώστης, ὅστις παρομοίας τοῦ βίου περιόδους διῆλθε, δύναται τοὺς ἀριθμοὺς τούτους ἐν τῇ ἡμερολογίῳ του, ὅπερ ἴσως ἐπὶ τούτῳ ἔχει, νὰ ἀναγνώσῃ.»

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ)

Δ. Μ.

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΔΓΑΡΔΟΥ ΠΟΕ)

Ἀπὸ πολλοῦ ὁ Κόκκινος Θάνατος ἠρώμενος τὰ πέμπε. Οὐδέποτε ἔφηξεν ὁλεθρὸς ἀπαισιώτερος καὶ φοικωδέστερος αὐτοῦ. Σύμβολόν του εἶχε τὸ αἷμα, εἶδε γὰρ ἐρυθρῶσιν τοῦ αἵματος. Ἐπύρχοντο οὖν πόνος, αἰνιώδεις σκετοῦναι, καὶ ἔπειτα καὶ ἡ μικρὸν ἄφρονος ἐκρηξὴ ἀπὸ τῶν πόρων καὶ ἡ ἀπεσπένθεσις τοῦ ὄντος. Πορφυραὶ κηλίδες ἐπὶ τοῦ σώματος, ἰδίᾳ δὲ ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ θύματος, ἀπαράκρυτον εὐθὺς αὐτὸν τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ ἀπέκλειον πάσης συμπαθείας καὶ συνδρομῆς. Ἡ ἐναρξίς, ἡ πρόοδος καὶ τὸ πέρας τῆς ἰσοῦς, τὰ πάντα ἥσαν ἡμισείας ὥρας ὑπόθεσις.

Ἀλλ' ὁ πρίγκηψ Πρᾶσπείριος ἦτο εὐτυχὴς καὶ ἀγχινοῦς. Μόλις εἶδε τὰ περιχώρα του ἐρημικῶς συνεκάλεσε χιλιάδα υἱῶν καὶ παιδῶν φίλων, ἐκλέξε αὐτοὺς μεταξὺ τῶν ἱπποτῶν καὶ τῶν κυριῶν τῇ αὐλῇ του, καὶ μεθ' αὐτῶν τούτων ὠχυρώθη ἐντὸς ἀσφαλοῦς καταφυγίου, τὸ καταφύγιον ἦτο εὐρὸ καὶ ἐπιβάλλον κτίριον, ἀλλοκοτὸν μὲν τὴν κατασκευὴν, οὐτὴν προῖον τῆς φαντασίας τοῦ πρίγκηπος, ἀλλὰ μεγαλοπρεπές. Περιβάλλετο ὑπὸ ἀψηλῶν τειχέων ἔχοντος σιδηρὰς θύρας. Οἱ αὐλικοὶ μόλις εἰσελθόντες, ἔζησαν εἰς ἐνέργειαν, πυρκαῖους καὶ σφῆρας καὶ ἐτραξαν πάντας τοὺς οὐρτας καὶ τὰς ὀπλὰς, ἵνα ὠχυρωθῶσιν εὖτα κατὰ τῶν αἰφνιδίων προσβλῶν τοῦ ἔξω μακρομένου ὁλεθροῦ καὶ κλεισώσι δι' αὐτὸν πᾶσαν διόδον. Πρὸς τούτοις δὲ, τὸ καταφύγιον ἦτο ἀφθόνως ἐφοδιασμένον ὑπὸ προμηθειῶν καὶ οἱ αὐλικοὶ ἠδύναντο ἤδη ἀφ' ὅπως νὰ προκαλέσωσι τὴν νύκτον. Ἀδίσφαρον τὶ οὐκ ἔκαμνον ὁ ἔξω κόσμος. Ἐν περιστάσει ὅποια ἡ παρούσα, θὰ ἦτο ἀνοησία νὰ μεριμᾷ τις περὶ ἄλλων. Ὁ πρίγκηψ εἶχε προσέτι προνοήσῃ διὰ τὴν προμηθειαν ὅλων τῶν πρὸς ἡδονὴν μέσων, συμπεριλαμβανόντων καὶ γαλατοποιεῖας, χρυστάς, μουσικὰς καὶ ἐν γένει τὸ καλὸν ὅπ' ὅλας αὐτοῦ τὰς μορφὰς, συνάμα δὲ καὶ οἶνον. Ἐντὺς, ὅπως αὐταὶ αἱ τέρεφαι καὶ ἡ ἀσφάλεια, ἔξω ὁ Κόκκινος Θάνατος.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ πέμπτου ἡ ἔκτου ἀπὸ τῆς ἐκεῖ ἐγκαταστάσεως τῶν μηνῶν, ἐκ τῶν χρόνων ἔξω ἡ νόσος ἡ μαστιγώσα τὴν χώραν εἶχε φθάσει· εἰς τὴν ὑπερτάτην αὐτῆς μαζίαν, ὁ πρίγκηψ Πρᾶσπείριος προσέφερεν εἰς τοὺς χιλίους φίλους του καταπληκτικῶς μεγαλοπρεπὴ χορὸν μεσημερισμένον.

Πόσον ἡδονὴν εἶκόνα παρίστα ἡ συνάθροισις! Ἀλλ' ἐν πρώτοις, ἄφεςτε νὰ περιγράψω τὰς αἰθούσας ἐνθα ὁ χορὸς εὐτοῦς ἐτελέσθη. Ἦσαν ἐπτα, καίμεναι ἀλληλοδιαδόχως ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην. Εἰς ἄλλα ἀνάκτορα αἱ τοιαῦται σειραὶ αἰθουσῶν ἀποτελοῦσιν ὥραις μακρὰς ἀπόψεις· ἐν εὐθείᾳ γραμμῇ, ὅποταν τὰ φύλλα τῶν θυρῶν ἀνοίγῃται οὕτω τῶν τοίχων ἐκάστης πλευρᾶς, ὥστε τὸ βλέμμα νὰ χωρῇ ἀκαλύπτως ἐμέχρι τοῦ ἐσχάτου ἄκρου. Ἐδῶ ὅμως συνέβαιναν ὅπως τὸ ἀντίθετον, ὡς θάνατος νὰ εἰκάσῃ κρίνων ἐκ τῆς σφῆρας τοῦ δουκὸς πρὸς τὸ παράδοξον κλίσεως. Τόσον ἦτο ἀπακτος ἡ διαίρεσις τῶν αἰθουσῶν, ὥστε τὸ βλέμμα δὲν ἠδύναντο νὰ περιλάβῃ τὸ ἐσχάτον· πλείονες τῆς μιάς. Εἰς τῶν εἰκοσίων εἰς τριάκοντα ὁδοῶν ὑπῆρχεν ἀπότομος ἐλιγμὸς, ἀνὰ πᾶσαν δὲ καμπὴν καὶ νέον θέαμα. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, ἐν μέσῳ ἐκάστου τοίχου, ὕψηλόν καὶ στενὸν γοτθικὸν παραθύρον ἔβλεπεν εἰς καλῶς ἐκτεταμένον διάδρομον ἀγόντα πρὸς τοὺς ἐλιγμοὺς τοῦ διαμερίσματος. Αἱ ὕλοι τῶν παραθύρων ἦσαν κεχρωματισμέναι ὁμοιομορφῶς πρὸς τὸν ρυθμὸν τοῦ καλλωπισμοῦ τῆς αἰθούσης ἐν ἡ ἑκάστον τούτων ἡτοιγέτο. Ἡ πρὸς τὸ ἀνατολικὸν λ. χ. μέρος αἰθούσα ἦτο κυανῇ, καὶ τὰ παράθυρά τῇ ἦσαν βαθεὶς κυανοῦ χρώματος. Ἡ δευτέρα ἦτο κεκοσμημένη καὶ ἐπαστρωμένη δια πορφύρας καὶ αἱ ὕλοι τῶν παραθύρων τῆς ἦσαν πορφυραῖ. Ἡ τρίτη ὁλοπράσινης, καὶ τὰ παράθυρά πράσινα. Ἡ τετάρτη, πορτοκαλεόχρους, ἐφωτίζετο ὑπὸ ὁμοιοχρόου παραθύρου. Ἡ πέμπτη λευκῇ, ἡ ἕκτη ἰόχρους.

Ἡ ἐξδόμη ἐκαλύπτετο ὁλόκληρος ὑπὸ βελούδων μαύρων